

[Jørgen Gram.]

og ubarmhertigt ramme, hvem der er med, nu da Nazismen er afsløret i al sin ufattelige Ondskab og Forlorenhed. Danmark kan ikke lade denne Bevægelse overvintre her, naar den indebærer statsfjendtlige Bevægelser, som fører Navn af Varulveorganisationer.

Jeg hilser med Tilfredshed, at ikke ubetydelige Kredse blandt Hjemmetyskerne ser dette og ønsker at indleve sig i danske Forhold efter Krigens Afslutning, men de gør sig for lidt gældende. Det er saaledes et stift Stykke, naar f. Eks. „Der Nord-schleswiger“ i Nummeret for 4. Maj paa Forsiden bringer et stort Billede af Slottet Schönbrunn i Wien med Underskriften: „Schönes Deutschland“ — det var et Billede fra Wien, under hvilket der stod denne Betegnelse!

Vil man altsaa fra tysk Side erkende, at Statsborgerpligten ikke er efterkommet, ja, saa indrømmer jeg villigt, at jeg ikke betragter de mange sigtede som almindelige Forbrydere, og at jeg ønsker en Ændring i Bestemmelsen om Frakendelse af almen Tillid. Jeg henviser ogsaa til, at jeg allerede ved Behandlingen af Straffelovstillægget for et Aar siden gjorde opmærksom paa, at Bemærkningerne om de særlige Forhold til formildende Omstændigheder maatte komme mange unge tyske frivillige til gode — det findes Sp. 247—48, under 29. Maj 1945. Jeg vedstaar stadig dette, selv om disse unge kan vise sig at være skrappe Nazister endnu, og jeg synes, at en Række har faaet skrappe Domme, end jeg havde ventet, for jeg havde ventet nogle af de yngste løsladt allerede dengang. Men det skete ikke under den forrige Justitsminister, og den nuværende Justitsminister har ikke kunnet gøre det efter Forholdene Udvikling — jeg tænker her paa, at den nuværende Justitsminister foreslog en Ændring af Straffeloven, som ikke kunde føres igennem. Men det regner jeg med, at den højtærede Justitsminister vil komme ind paa i sit Gensvar til de ærede Ordførere.

Man maa ved Bedømmelsen af enhver Sag nøje kende alle Enkeltheder, før man fælder nogen skarp Kritik; men i Princippet vil jeg gerne slaa fast, at over for de unge Tyskere, som gik til Fronterne, har Forældre, Lærere og hvem, der ellers kan have øvet

Indflydelse, et Ansvar, som maa komme de unge til gode, selv om disse var over 18 Aar. Dette fastslaas nu i Ændringsforslag Nr. 1 gennem Ordene, at Opdragelse og Pression skal virke som en formildende Omstændighed.

Jeg beder da om — som ogsaa en Del af de ærede Ordførere har gjort det —, at dette nu hurtigt maa give sig til Kende. Naar man i Udvalget er enig i, at Prøvelsladelse kan finde Sted efter ²/₃ af Straffens Udsoning, maa naturligvis hvert Tilfælde skabe Berettigelse for sig, men jeg vil dog henstille til Ministeren, at Sager vedrørende de unge Frontfrivillige, hvor Opdragelsen har spillet ind, hurtigst muligt og under loyal Velvillighed tages op til Bedømmelse, saa de undskyldende Momenter, som man allerede ved Behandlingen for et Aar siden havde Øje for, virkelig kommer til at virke ved Strafudmaalingen og Afsoningen, ja, maa medføre Løsladelse nu.

Jeg gaar ud fra, at Ankenævnenes Gennemgang af de allerede afsagte Domme, — der bliver muligjort ved dette Lovforslags Vedtagelse —, som maatte føre til Nedsættelse af Straffen ved Benaadning; maa skabe et saadant endeligt Resultat, at der bliver en ligelig Vurdering over hele Linien af Handling og Straf.

Maa jeg saa lige over for den højtærede Minister nævne et enkelt Forhold. Det er mig bekendt, at en Del unge Frontfrivillige fra de sønderjyske Landsdele ikke er kommet hjem endnu, medens andre nylig er kommet hjem efter siden Kapitulationen at have været i forskellige allierede Krigsfangelejre. De er saa nu efter Hjemkomsten blevet dømt ret hurtigt og maa udstaa hele Straffen — i et enkelt, mig bekendt Tilfælde ²/₁ Aars Fængsel — som Afsonere uden Afkortning, medens de, der er kommet hjem straks og muligvis har været interneret i Faarhuslejren, i al Almindelighed faar hele dette Ophold regnet, som om de havde afsonet denne Tid. Men de paagældendes Ophold i allieret Krigsfangelejr regnes altsaa ikke med til Afsoningen. Dette er i og for sig nok forstaaeligt, men alligevel ubilligt over for den enkelte, ikke mindst naar man hører, at Forholdene i Faarhuslejren ikke er særlig slemme, tværtimod; det er naturligvis en Frihedsberøvelse, men ellers er Forholdene der i det hele taget